

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΙ

['Ο ἡμέτερος καλλιτέχνης συνεργάτης κ. Φρ. Ἀριστέες ἀρέλαβε τὰ γελοιογραφήσῃ τοῦς Ἑλληνας καλλιτέχνας, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ . . . ἑαυτοῦ του. Ἐν τῷ προσεχέῃ φύλλῳ ἔπειτα συνέχεται . . . γελοιογραφιῶν, εἰς ἃς ὁ καλλιτέχνης, ὁ τόσῳ εἰς τὰ σοβαρὰ ἔργα του σκεπτικὸς, ἀναδεικνύεται σατυριστὴς χαρίεστατος]

Φ. ΑΡΙΣΤΕΥΣ.—Αὐτογελοιογραφία.

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

[Διήγημα]

Ἡ ΕΘΣ εὐμορφος. Δένων τῆς δένδροστοιχίας, θαμνῶν τῶν σαχαροπλαστείων, κομητῶν εἰς ὄλας τὰς φιλανθρωπικὰς ἀγοράς, καπιέ πάντοτε, ποδηλατιστὴς ἀκέμη—διὰ νὰ μὴ καθυστερήσῃ εἰς καμμίαν πρόοδον—τῶν αἰθουσῶν κατακτητῆς, ὑπανδρεύθη πρὸ ἑνὸς ἔτους μίαν κούκλαν, μίαν συμπαθεοτάτην κόρην, μὲ ὀλίγα χρήματα καὶ μὲ πολλὰ . . . μαλλιά.

Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ ἔρωτα. Οἱ φίλοι—οἱ φίλοι! τί ἀστεία λέεις—τὸν συνεχάρησαν ἄλλοι δι' ἐπισκεπητῶν καὶ ἄλλοι δι' ἐπιδρομῆς, κατὰ προτίμησιν, εἰς τοῦ Γιαννάκη. Ὁ κόσμος τὴν ἐλυπήθη—ἴφου ἦτο σχεδὸν ἀπροικὸς ἢ νύμφη. —κυριολεκτικῶς δ' ἐθλίδη εἰς δανειστικῆς του.

Παρήλθεν ἔτος. Πῶς ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος! Ποῦ

οἱ ἀστερόεντες ὀφθαλμοί—ζέιμνηστε Βασιλειάδη! —τοῦ προσώπου τῆς ποῦ τὰ κρίνα! . . .

Αὐτός, τοῦ κόσμου ἄνθρωπος, distingué, ἦτο δυνατὸν ν' ἀνεχθῆ μίαν τοιαύτην ἐκνομιὸν καλλονῆς κατάστασιν; Θά ἦτο ὕβρις πρὸς τὴν καλαισθησίαν του. Καὶ . . . ἀπεσύρθη. Μόνον τὴν ἡμέραν τὸν ἐβλεπεν ἢ τλήμων σύζυγος του.

Ἐν πρώτῃ, καθ' ἣν ἡμέραν ἦγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός της, λαμβάνει ἕν δῶρον ἀπὸ τὸν σύζυγόν της.

Ἐπὶ τέλους! Ἐπανήλθεν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ὁ ἐξωκεῖλας σύζυγος.

Ἄνοίγει μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τινας ἀνακουφίσεως τὸ σταλέν.

«Κεραυνοὶ εἰς φάκελλον εὐώδη κεκλεισμένον»

Ἦτο ὁ . . . νυμφικὸς δακτύλιος.

Ὁ Ἡρώδης

«Ἡρώδης ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ».

ΕΝ τῶν ἀξιοθαυμαστοτέρων προτύπων συζυγικῆς πίστews καὶ μητρικῆς στοργῆς εἶνε ἡ ὑπέροχος τῆς Τρωάδος γυνὴ Ἀνδρομάχη. Εὐλόγως δὲ ἀπὸ ταύτης ἤρξατο θεμελιούσα τὸ ἔργον αὐτῆς: «Ἡρώδης ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ ἱστορίᾳ» ἢ εὐρυμαθῆς δεσποινὶς Σεβαστῆ Καλλισπέρη.

Ὁ μέγας Ναπολέων ἔλεγε: «Θέλετε μεγάλους ἄνδρας; Μορφώσατε καλὰς μητέρας.» Βιβλίον τοιοῦτου σκοποῦ, ἐξόχως μορφωτικὸν μητέρων, εἶνε τὸ βιβλίον τῆς δεσπ. Καλλισπέρη.

Ἀπὸ τοῦ προλόγου, τοῦ πικροχόλου, ὃν δικαιολογεῖ ἐπαρκῶς ἡ κακὴ κατάστασις τῶν δημοσίων πραγμάτων, μέχρι τοῦ ἐπιλόγου ἐν ᾧ διαφαίνεται ἡ διαυγὴς κρίσις τῆς συγγραφέως, ἐφ' ὅλου τοῦ βιβλίου πλανᾶται μία ἐμβρίθεια, εἰς ἣν ὁ δὲν μᾶς ἔχουν συνειθίσῃ αἱ λόγια κυραὶ μας, ἅμα δὲ μία ἐντεχνος ἄλυστος διδαγμάτων ἠθικολογικῶν. Τὸ πρότυπον ἄλλως τε, ὅπερ εὐστόχως ἐξέλεξεν, εἶνε ἱκανὸν ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ νὰ διδάξῃ.

Εἰκονίζει τὴν Ἀνδρομάχην παρὰ τῷ Ὀμήρῳ, παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τε ταῖς «Τρωαῖσι» καὶ τῇ «Ἀνδρομάχῃ», παρὰ Οὐεργιλίῳ καὶ παρὰ Ρακίνα ὅστις ὄλως διαφόρως τοῦ Εὐριπίδου παρίστησι τὴν ἡρώϊδα, ἀλλὰ διασώζει τὸν αὐτὸν χαρακτήρα. Ἀναλύεται ἀνατομικώτατα ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ τῆς Ἀνδρομάχης καὶ διαλάμπει ἐν ὅλῃ του τῇ ἀγνότητι, ἐν μέσῳ ὄλων τῶν δυσμενειῶν τῆς τύχης, αἵτινες τὴν ἐκύκλωναν διηνεκῶς.

Ἡ συγγραφεὺς μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἔγραψε μονογραφίαν σοβαροτάτην, ἐπιδείξασα χαρίσματα